

[Hanna Reintoft.]

plosion med de mest vidtrækkende konsekvenser, det må vi vide. Så længe Danmark lader sig binde til USA, kan dette også inddrage os på en måde, som hverken har med vore nationale interesser eller mindst af alt, med vor interesse i fred at gøre.

Også i Europa mærkes presset fra USAs mere aggressive kurs. I første række sætter den ind på at forhindre virkeliggørelse af de skridt til afspænding, der åbnes for gennem aftalerne mellem Vesttyskland og Sovjetunionen og mellem Vesttyskland og Polen. Det fremgik af Nixons sidste udenrigspolitiske erklæring, at hans formål er at lade vietnamiseringen af krigen i Indokina følge af en europæisering af den kolde krig i vores verdensdel. Det er lige det stik modsatte af, hvad vi i hvert fald i ord her siger vi ønsker, og vi må vide, at hovedredskabet igen vil blive NATO.

En af fremgangsmåderne er at benytte Vestberlin-spørgsmålet til at blokere ratifikationen af Vesttysklands traktater med de socialistiske lande. Det må være bekendt, at en sådan betingelse ikke, hverken direkte eller indirekte, indgik i de aftaler, som Brandt traf i Moskva i august i 1970, men at sådanne betingelser tværtimod udtrykkelig blev afvist. Alligevel vil dette at forsøge sig med pression i den anledning være at undergrave traktaterne som et middel til afspænding i Europa, og det kan vi vel heller ikke uden videre se på, når vi alle her har udtrykt tilfredshed med disse traktater.

Naturligvis vil det være ønskeligt også at få Vestberlin-spørgsmålet reguleret gennem aftaler. Dette er meget vel muligt, hvis viljen er der til det. Selv om regeringens stilling officielt er at være uvidende om, at der findes et DDR, er den formentlig ikke uden kendskab til, at DDRs regering er villig til at træffe aftaler, som sikrer såvel transittrafikken til Vestberlin som vestberlinerens besøg i DDR, for så vidt — det må også være opfyldt — disse aftaler respekterer DDRs suverænitet på eget område og bekræfter tidligere stormagtserklæringer om, at Vestberlin ikke er en del af Vesttyskland, men et område med særlig status.

Men navnlig USA anser åbenbart en blokering af forhandlingerne for et led i sit videregående politiske spil, og jeg vil advare mod den dyrkelse, der efterhånden næsten

finder sted i denne sal af Willy Brandts person. Jeg synes ikke — som hr. Per Hækkerup — at det er så genial en udtalelse, at der er to stater i Tyskland, men kun én nation. Jeg synes det slet ikke, når man sammenholder det med den vesttyske politik stadig væk at lære alle skolebørn, at DDR er besat vesttysk område. Når hr. Stinus så kommer her og begynder at snakke om chikanerier fra DDRs side, kunne man måske, selv om man altså er så begejstret for Vesttyskland, også huske på de chikanerier, der sker fra Vesttysklands side, nægtelse af postrefusioner, det med landkortene, som jeg nævnte, opkrævelse af vejskat og mange andre ting.

Vestberlin er snart brugt til mange ting, og hele dette spil om Vestberlin skal åbenbart bruges til at forhindre afholdelse af den europæiske konference, som praktisk taget alle europæiske regeringer, herunder også den danske, i hvert fald i ord er gået ind for. Efter hele den forudgående række af påskud for at udskyde den har NATO-mødet i december nu også stillet en Berlinaftale som en betingelse for denne konference. Det sker efter åbenlyst amerikansk pres, idet USA åbenbart på den måde vil sikre sig en veto over for den europæiske konference.

USAs pression for at forhindre fremskridt for europæisk sikkerhed og fortsætte den militære opbygning i Europa har også givet sig udtryk over for den danske regering. Som bekendt har USAs udenrigsministerium, formidlet af den berlingske concerns blade, udtalt sin misbilligelse af visse træk i dansk udenrigspolitik og også — ja, det er uforskammet — af udenrigsministerens person. Det drejer sig åbenbart især om, at udenrigsministeren har dristet sig til at lege med den tanke, at det måske nu kunne være på tide at gå fra tosidede til flersidede forhandlinger om forberedelse af en europæisk sikkerhedskonference. Det må man altså ikke for USA og slet ikke, hvis man ikke vil føre en politik, der gør Danmark fri af USAs pres.

Nu kan min beundring for udenrigsministerens politik som bekendt ligge på et meget lille sted. Jeg skal heller ikke på nogen måde belaste ministeren med udtalelser, der kan plette hans kartotekskort i CIA. Men når vi er kommet så langt, at USA finder det nødvendigt at give offentlige anmærkninger om selv hr. Poul Hartlings politik,